

Минаха много рѣки. Много планини прехвъркнаха и все летѣха подиръ ластовичкитѣ. И ето, една сутринь ластовичкитѣ ги отведоха до брѣга на едно тихо море, въ една слънчева долина, кждето растѣха бадеми, нарове, малини и лимони.

— Тука ще останемъ! — продума майката, като погълна съ очи долината. — Хайде, мили деца, да си свиемъ едно хубаво гнѣздо!

Свиха си едно хубаво гнѣздо и тамъ се прибраха малкитѣ азиатчета. Цѣло лѣто се кжпаха въ нѣжния въздухъ на бѣломорското крайбрѣжие. Кацаха върху платната на рибарскитѣ лодки и върху мачтитѣ на огромни параходи. Прибраха се въ гнѣздото си късно презъ августъ, когато житари бѣха вече оголили равна Тракия и търговски параходи прѣщѣха, натоварени съ жито — загария. Кораби, пълни съ гжста медена шира се плискаха по пжтищата. Ябълкитѣ руменѣха, опечени отъ слънцето, нарочетѣ се пукаха, и тѣхнитѣ коралови зърна мамѣха крилатитѣ гадина.

— Тази страна е рай! — думаха славеитѣ, — но ние вече искаме да си идемъ въ Китай. Нѣма на този свѣтъ по-хубавъ кжтъ отъ родната земя! Мило ни е за нея. Майко, да тръгваме!

Тръгнаха китайскитѣ славеи на северъ — да си идатъ въ родния край. Дълго летѣха самотни. Завиха на изтокъ и се понесоха надъ Черно море. Духаше хладенъ вѣтъръ. Крилетѣ на птичкитѣ почнаха да треперятъ. Единъ день морето избухна. Дигнаха се вълни като хълмове. Писнаха безпомощно птичкитѣ. Морската буря ги прѣсна като леки отронени листа. Тъкмо въ туй време далеко нѣкжде въ мрачината заблѣщука една пжтуваща звезда.

— Къмъ звездата! — викна майката.

Мжчително се устремиха птичкитѣ къмъ свѣтлината и, когато стигнаха, видѣха единъ свѣтълъ параходъ. Той порѣше спокойно вълнитѣ и слизаше на югъ къмъ българскитѣ брѣгове. Славеитѣ кацнаха на палубата, наврѣха се подъ едно навито на колело корабно вжже и тамъ останаха. Настана нощъ. Уморенитѣ птички заспаха. Пробудиха се късно на другия день. Параходътъ стоеше кротко въ едно тихо пристанище. Меко есенно слънце кжпѣше пожълтѣлата земя.

Дигнаха се славеитѣ, отново затрептѣха съ криле